

- **Wekelijks Nieuws- en Aankondigingsblad voor Wetteren en Omliggende** - 51e JAARGANG nr.22
Drukkerij - Uitgeverij : Van Nieuwenhuysse, Hoogstraat 59, Wetteren ZONDAG 28 MEI 1961

Vroegere Wetterse Volkstypen

door Jef Maantjes

MONE DRIEGHE in zijn tijd
(vervolg)

Hier volgt nog een echt gebeurde lolle, van nog een andere gekende grappenmaker, die op sommige punten voor Mone niet moest onderdoen. Hij was trouwens een goede kameraad en dan is het maar redelijk om mekaar al eens een plezierke te doen, want in de deugenieterijen vonden beiden hun behagen. Op een zekere maandag zaten Mone en "De Nijper" (Bain Vermeire) uit de Hoenderstraat in het café van Louise Michem in de Nieuwstraat over koetjes en kalfjes te praten, terwijl ze natuurlijk dit alles met enkele demis bespoelden, zegt de Nijper al met ne keer tot Mone : "Zeg ik heb daar een schoon occasie staan bij mij thuis en niet duur."

Mone, verwonderd, en altijd gereed een occasie te doen, vroeg : "Wat is het?" "Hewel", zegde de Nijper, " 't is een slaapkamer, dat ik van de hand wil doen, want ik ga mij een andere kopen." "Is 't waar", zegde Mone, "is 't serieus?" "Halei ! halei!" zegde de andere, "kent ge mij nu nog niet? 't Is omdat ge mijne goeie kameraad zijt . Hewel zie, geef mij 20 F en morgen achternoen komt ge maar af en ge kunt ze opladen".

Mone die er oprecht in geloofde, was zo gelukkig, ik weet niet hoe, en die zelfde achternoen, gaf hij het een tourneke op het andere en Bain trakteerde tegen met de 20 F die hij al voorop was betaald voor de slaapkamer.

's Anderendaags kwamen Mone en zijn knecht, met de grote meubelkar van de Dries naar de Hoenderstraat. Aan Urbain Vermeire zijn deur stopten ze en trokken binnen. Mieke, zijn vrouw,

die van niets wist, vroeg : "Wâ goe nies, Mone ?" "Es Bain thuis?" vroeg Mone. "Ja, hij zit boven". Meteen verscheen de Nijper aan het venster en riep : "Wacht, Mone, 'k zal de sponden één voor één laten zakken, smijt mij eerst de koorden en dat de knecht naar boven komt om mij te helpen."

Terwijl deze laatste naar boven ging, zegde Bain tegen hem : "Sst...niets zeggen". Daarna riep hij tot Mone die naast de kar gereed stond om alles op te laden : "Zijt g'er?" "Ja", riep deze, "laat ze maar komen !"

Maar wat zag hij ?... Een klein speelgoedkamerke, dat aan de lange koord hing te bengelen, kwam langzaam naar beneden. Ge moet niet vragen, Mone kreeg alle kleuren van een crème la grace karreke, toen hij dat zag en was deze keer werkelijk kwaad om die poets, welke zijn beste vriend "De Nijper" hem daar lapte, in 't bijzijn dan nog van enkele geburen en voorbijgangers. Mone heeft dan toch wel een beetje gebeten geweest op zijn vriend, doch dit duurde niet lang, want mettertijd zou hij deze laatste ook wel een poets bakken. Als men dat later onder Mone zijn neus wreef, kreeg men steeds voor antwoord : "Ge moet geen oude koeien uit de gracht halen".

Intussen was onze vriend ook de echte man geworden bij de "Sicambers", waar hij ook een ijverig en actief lid van was en waarover ik het verder nog zal hebben.

Ook in zijn gebuurte op de Dries wist hij alle leutige dingen op touw te zetten, welke allemaal de stempel droegen van zijn vindingrijkheid op gebied van lollen.

Van aan zijn huis, dus juist rechtover het woonhuis van de fabriek Pipijn, destijds, was het de Gentse steenweg geworden en daar stonden toen juist geteld 45 huizen of gezinnen die onderling een gebuurtedekening hadden gesticht, dus tot rechtover onze gendarmerie. Hun voorzitter was de Papper van Beernaerts. Charles De

Kestelier (nog een echte grappenmaker), alsook de facteurs Siele Breidels en Rene Stautemans en natuurlijk Mone Drieghe waren van het bestuur.

Met de maandelijkse inleg van 1 F per gezin zouden ze niet veel potten kunnen breken, wanneer zij voor hun leden iets wilden op touw zetten en dit zouden zij doen in vorm van een jaarlijks kermiske met een gratis tombola.

Mone kwam met een geniaal voorstel voor de pinnen. 't Was een echt wetsontwerp, welk hij indiende en die de goedkeuring genoot van het jong bestuur. "Wâ denkt ge van een menagerie?" had Mone gevraagd en na hun in 't lang en 't breed de zaak te hebben uiteengedaan, was alleman akkoord.

"Ik zal zorgen voor de beesten", zegde de dierenvriend, "en 't zal ons niet veel kosten, daar mag het bestuur stellig op rekenen, daarbij, ik heb al van vroeger mijn examen afgelegd voor het kweken en onderhouden van dieren".

Hij bedoelde de vlooiën in dat fleske. Eindelijk brak de dag aan, dat zij hun eerste gebuurtekermiske zouden inrichten, dat zij met veel tam-tam hadden aangekondigd. Van op de straat, juist rechtover de poort van Pipijns fabriek, zag men in dit gangske een grote spandoek hangen met in grote letters : "Grote Tentoonstelling van Dieren Entree 0,25 F".

Dit vroegere gangske, nu het huis nr.9 van de Gentse Steenweg, gaf uit op de oude koolstal van Pier Waggem, en links kon men dan de toonzaal bereiken waar Mone of de directeur van het bedrijf met een hoge hoed op, de talrijke bezoekers verwelkomde.

Kestelier en De Papper zorgden voor de controle om te zien of de binnentredenden hadden betaald. In de stal of de menagerie begon zijn orgelkast te spelen, telkens er mensen binnentraden en daar allerlei dieren konden in aanschouw nemen. Zo zag men op een lange plank op schraafkes